

פרוטוקול מועצת עיר שלא מן המניין 3/2013

מישיבת מועצת עיר מיוחדת שלא מן המניין שהתקיימה ביום חמישי ו' חשון, 10/10/2013 בשעה 17:30, בחדר הישיבות בבית "יד לבנים".

נוכחים:

מר נחום חופרי	ראש העיר
מר איתן גינזבורג	סגן ראש העיר
גב' מלי פולישוק בלוך	סגנית ראש העיר
מר אריה פרידמן	חבר מועצה
גב' בלה צור	חברת מועצה
גב' דבי סלוצקי	חברת מועצה
גב' דרורה כהן	חברת מועצה
מר מייש אייזיקסון	חבר מועצה
מר מיכאל רייזמן	חבר מועצה
מר משה הרשקוביץ	חבר מועצה
גב' סימה פרי	חברת מועצה
גב' עדית דיאמנט	חברת מועצה
מר צבי נדב רוסלר	חבר מועצה
גב' רונית ויינטראוב	חברת מועצת עיר
גב' שוש לוי	חברת מועצה
מר שי אבן	חבר מועצה

מוזמנים:

מר בני ברמה	מנכ"ל העירייה
מר אמיר ברטוב	גזבר העירייה
גב' פרי נתיב	סמנכ"ל למינהל וקיימות
גב' דפנה קינן, עו"ד	היועצת המשפטית לעירייה
מר משה הנדין	מבקר העירייה
גב' אילנה בראף, עו"ד	יועצת משפטית

נעדרו:

מר יואל עזרזר	סגן ומ"מ ראש העיר
מר אילן כהן	חבר מועצה

ראש העיר

אני מתכבד לפתוח את ישיבת מועצת העיר המיוחדת לזכרו של חברנו, דן ברוך זכרו לברכה. נכבד את זכרו בדקת דומייה.

חברי מועצת העיר והמשתתפים בישיבה עומדים דקת דומייה.

ראש העיר

אפשר לשבת. תודה.

מוקרן הסרט "פוליטיקאי מזן אחר", שצילם והפיק אורי מנוס, ידו של דן ברוך ותושב רעננה.

ראש העיר

בני משפחת ברוך היקרים: שרה, והילדים עליזה, יוסי, יניב ומורן, חברי למועצת העיר. שבועיים ימים חלפו מאז נפרדנו כולנו מדן, איש מיוחד במינו, שביטא בחייו ובהתנהלותו את הביטוי הערכי "אדם לאדם – אדם". כזה היה דן. צנוע, שקט, נעים הליכות, נבחר ציבור שפיו וליבו שווים, איש שאהבת הארץ וערכי החינוך היו נר לרגליו.

אני מביט מולי והכיסא של דן עומד מיותם, ואנו חסרים אותו וכואבים את לכתו. דן היה זקן השבט שלנו במועצת העיר ולמרות שהיה חבר המועצה הוותיק ביותר ברעננה, סימני הזמן לא ניכרו בו. הוא היה ונשאר, עד יומו האחרון, חדור מוטיבציה ומלא אמונה ורוח בעשייה הציבורית. הוא ניגש אל כל יום של עשייה, כאילו היה זה יומו הראשון.

כולם מצאו אצל דן אוזן קשבת והזיכרון המרכזי שאני לוקח איתי מדן הוא אותה המסירות הגדולה ואותה הדאגה המרגשת שלו לבעלי הצרכים המיוחדים בעיר.

אני יודע עד כמה השנה האחרונה הייתה קשה מנשוא עבור דן. ראיתי כיצד נלחם במחלה והיה בטוח שיוכל לנצחה. זו הייתה התמודדות מעוררת הערכה ודן עמד מול המחלה בגבורה ובאצילות הנפש, שכל כך אפיינה אותו. מותו של דן הכה בתדהמה רבים מבני רעננה. מדהים לגלות עד כמה הצליח לחדור לליבם של אנשים, מבוגרים והרבה חברי צעירים, שדן נתן להם תקווה וחנך אותם באופן אישי.

שרה יקרה, עליזה, יוסי, יניב ומורן, משפחת עיריית רעננה וחברי המועצה מחבקים אתכם היום ונמשיך ללוות אתכם בשעתכם הקשה ככל שיידרש. יהי זכרו ברוך.

לנשיאת דברי הספד על-ידי חברי מועצת העיר נלך לפי סדר הישיבה. אריה, בבקשה.

מר אריה פרידמן

חבל על דאבדין וללא משתכחין. הפירוש הארמי של האמרה הזו היא חבל על מי שלא נמצא איתנו אבל אין ספק שבמקרה של דן הפירוש העברי מתאים הרבה יותר – חבל על אלו שלא ישכחו מזיכרוננו.

את דן הכרתי מקרוב רק בחמש השנים האחרונות. הכרתי אדם ערכי, איכותי. אדם עם דרך חיים ועם אמת פנימית. בעיקר אהבתי את הדרך, שבה מצד אחד הוא נלחם על עקרונותיו ועל דעותיו ומצד שני עושה זאת בצורה כל כך מכובדת, כל כך מכבדת.

כשנכנסתי לתפקיד סגן ראש העיר האחראי על החינוך הבלתי פורמאלי, מצאתי בדן שותף אקטיבי לכל דבר שקשור לאגף. ביחד הגשמנו את חלומנו לחוגי חקלאות ב"בתי התלמיד" וזו הייתה חוויה בלתי רגילה לראות אותנו מדריך את ילדי "בתי התלמיד" בהכנת הקרקע, גידול הירקות או הפרחים וקטיפתם.

אחד האירועים, שבו ראיתי את דן ברוך מתרגש עד דמעות, היה באירועי יום ירושלים, שיזמתי עבור כלל הציבור אך במיוחד באירוע בו תנועות הנוער צועדות לכבודה של ירושלים ברחובות רעננה, מדליקים משואות ונפגשים לשיח בנושא ירושלים ומפגש עם לוחמים משחררי העיר העתיקה. כיוון שדן היה מלוחמי מלחמת ששת הימים ומשחררי ירושלים, ההתרגשות שניכרה בפניו הייתה עצומה ואני גאה על כך, שהייתה לי הזכות להיות שותף לדרכו של דן לפחות בתחום החינוך והנוער.

כשקיבלתי את ההודעה על פטירתו של דן, הדהד בראשי שירו של המשורר הלאומי חיים נחמן ביאליק שמתמצת את תחושותיי:

אחרי מותי סיפדו ככה לי
"היה איש - וראו: איננו עוד:
קודם זמנו מת האיש הזה,
ושירת חייו באמצע נפסקה
וצר! עוד מזמור אחד היה לו -
והנה אבד המזמור לעד,
אבד לעד!

ראש העיר

סימה, בבקשה.

גב' סימה פרי

בחמש השנים האחרונות דן ישב בכיסא שלידי, ישיבה אחרי ישיבה. אני פה, והוא תמיד מימיני, חזק, איתן, מעורה ומעורב וקשוב לכל מילה שנאמרה בישיבה. עכשיו אני מביטה ימינה, והכיסא נותר ריק ומיותר ואין ולא יהיה מחליף לדן ברוך.

הכרתי את דן לפני קצת יותר מחמש שנים. באתי אליו לראיון חודשים ספורים לפני הבחירות למועצת העיר בשנת 2008. החיבור בינינו היה מייד וכהרף עין מצאתי את עצמי חברת מועצה בסיעה למען התושבים. זכות גדולה נפלה בחלקי להיות שותפה לדרכו של דן בקדנציה הזו, קדנציה שהתבררה כאחרונה בשורה של 6 קדנציות מפוארות. למדתי ממנו מהי נתינה אמיתית, מהי שליחות ציבורית, ומהו יושר, שאין לו גבולות.

דן היה התגלמותה של ארץ ישראל היפה. הוא ראה בשליחותו הציבורית אמצעי להשגת מטרה, לגרום לכך שנחייה בעולם טוב יותר. דן היה רודף צדק ומלא ברצון טוב לעזור לכל תושב, שפנה אליו. היה לו יחס מיוחד לאחר ולשונה בקהילה והוא אהב את האדמה והחקלאות.

דן חי את הערכים האלה, שהיו חלק בלתי נפרד מכל ישותו. הוא נהג לקחת כל אדם שביקש את עזרתו למחלקה הרלבנטית בעירייה, לגשת איתו לעובד המתאים ולטפל אישית בבעיה יד ביד עם התושב. לא מלמעלה, לא בטלפון ולא באימיילים... בשטח ובגובה העיניים. בזמן שהיה מאהל מחוסרי הדיור בבית יד לבנים, דן ביקר את המפגינים בכל ערב, ישב איתם שעות והיווה עבורם אוזן קשבת. מידי פעם דאג להביא אוכל לילדים ששהו במקום עם הוריהם.

בשנה האחרונה לקח על עצמו כפרויקט את מניעת פינוי משרדי אקיי"ם רעננה מבית בית"ר ברחוב הפלמ"ח, לטובת בית הספר הדמוקרטי. דן לא הניח לנושא, נלחם בשביל אקיי"ם, עירב את ראש העיר והמנכ"ל, ולא הרפה מהמנכ"ל עד שנמצא התקציב ועד אשר העירייה הציבה מבנה יביל לשימושו של ביה"ס הדמוקרטי וכך נציגי אקיי"ם נשארו במשרדיהם.

בכל עונה דן היה זורע עם תלמידי ביי"ס ברטוב זרעים של ירקות ובבוא הזמן קוטף עם התלמידים את היבול. כמה שמחה ואושר היו על פניו כאשר נאספו הירקות ונתרמו לבית איזי שפירא, לבית חלומי ולבית פרי, ואת הירקות הנותרים היה מכין בשקיות ומחלק לכל דורש. זה היה מבחינתו החיבור העילאי, בין האדמה, אהבת האדמה, הזריעה, הקציר והנתינה למי שלא שפר עליו גורלו. עבור מי שלא הכיר את דן ברוך, והיו מעטים כאלה, זה היה דן ברוך בקליפת אגוז.

אהבתי את דן מאוד. הוא יחסר לעיר רעננה, למועצת העיר שאינני יכולה לתאר בלעדיו, ולי אישית יחסר במיוחד.

דני, אתגעגע אליך מאוד. אתגעגע לשיחות שנהגנו לקיים לעיתים תכופות, לעצה הטובה וללב הרחב שלך. בכל פעם שנכנסתי אליך הביתה מיד היית טורח סביבי מכין סנדויצ'ים מושקעים ומכבד בדברים טובים, כזה היית... נותן מכל הלב!

שרה יוסי עליזה מורן ויניב, וכל יתר בני המשפחה, בסופו של יום אתם אלה שנשארים עם החלל הגדול עם לכתו של דן, אבל הדבר שאולי יביא למעט נחמה על האובדן הגדול, הוא המורשת, שדן הנחיל לתלמידיו, וגם אני ביניהם, והדורות הרבים שחינך לאהבת האדם ולאהבת האדמה.

בקדנציה הקרובה יעמדו בפנינו שתי משימות כבדות. הראשונה, להמשיך את יוזמותיו ודרכיו של דן, גם מבלי שהוא בגופו מלווה אותנו. נמשיך את מלחמתו למען החלש והנזקק, ובעיקר נעשה כל שאפשר על מנת לשמור על היושר הציבורי שהיה נר לרגליו.

המשימה השנייה, חשובה לא פחות, היא הנצחתו של דן. יגאל אלון אמר כי "עם שאינו זוכר את עברו, ההווה שלו דל ועתידו לוט בערפלי". אנו מצווים לזכור ולהנציח את דן, גם למענו, אבל בעיקר בשביל הדורות הבאים. זוהי חובתנו, ונעמוד בה במלוא הכבוד.

דן, זכרך ישאר בליבי לעד!

בימים האחרונים עברתי על עשרות צילומים של דן באירועים שונים לאורך השנים האחרונות. אגדתי אותם יחד באלבום ואני מבקשת להגיש אותו לבני המשפחה.

גב' סימה פרי מעניקה לגב' שרה ברוך ולבני משפחת ברוך את האלבום.

ראש העיר

מלי, בבקשה.

גב' מלי פולישוק

אתחיל את דברי בסיפור. בהיותי חברת כנסת, קיבלתי שיחת טלפון מן ובה ביקש שאבוא לביתו לעניין חשוב. ואכן, הגעתי מירושלים ישר לביתו. ישב שם בחור, אסיר בחופשה ודן סיפר לי את הסיפור שלו וביקש שאעזור לו. כמובן, שעשיתי ככל שהחוק מאפשר ולא הצלחתי הרבה, אבל אני לעולם לא אשכח את הערב הזה. דן עשה מה שעשה, באהבה, ביחס חם, מתוך דאגה לכל אדם וגם למי שפשע, היה מוכן לטרוח עבורו ולהילחם למענו.

לדן ולי היו נושאים משותפים רבים. אחד מהם היה הצלת עץ השיזף ולעניין הזה היו שותפים מי שיושבים בחדר הזה. לאחר שביקרנו במקום עם המומחים, הוא היה מצלצל אלי יום ויום ומעדכן אותי בטיפול שלו בעץ, כדי ש"התינוק" הזה יפרח, במטרה להצילו. אין כמו העץ הזה, שגילו כמה מאות שנים, לסמל את השורשיות של דן למדינת ישראל ולרעננה.

אני שותפה לדברים, שנאמרו בדבר החובה להנציח את דן. יש להנציח את פועלו על ידי הקמת חווה חקלאית. זה הנושא שלמענו לחם 21 שנים ולא הצליח. אנחנו ומי שיבואו אחרינו במועצת העיר חייבים לאשר הקמת חווה חקלאית על שמו. חווה חקלאית היא דבר שיש בו חיים – גם צמיחה וגם ילדים, שיתחנכו בה לאהבת האדמה והארץ.

ועוד דבר לי לומר לכם, חברי מועצת העיר, עכשיו בעיצומה של מערכת הבחירות. בהכירי את דן הוא בוודאי היה אומר לכם היום את הדברים הללו: תנמיכו את הלהבות. גם בעת מערכת בחירות, כולנו בני אדם. כולנו יושבים סביב אותו שולחן. כולנו פועלים למען תושבי רעננה. זוהי בוודאי הייתה צוואתו של דן. בואו נושיט ידיים ונפעל ברוח טובה.

למשפחת ברוך, כולנו מתאבלים על אובדנכם וכולנו איתכם בכאבכם.

מר משה הרשקוביץ

בתורה נאמר "כי האדם עץ השדה" כמו כן התורה בנימוקיה על טעמי המצוות חוזרת כ- 36 פעם ומזכירה "כי עבד היית בארץ מצרים" לומר לך ולהזכיר לך מאין באת ומי אתה. מכאן שציווי זה של זכירת יציאת מצרים וזכירה כי היינו עבדים הפכה לאבן יסוד במוסר היהודי וההתנהגותי.

היהודי חייב לזכור בכל עת כי יש לעזור ליתום ולאלמנה, לגר ולחלש, לרש ולעני ולדאוג לכל חבר וחבר הנמצא במצוקה כי הרי הוא עצמו היה במצוקה קשה בארץ מצרים. כמו כן אסור לעם היהודי לכרות עץ בכל מצב שהוא. זאת ההנמקה למצוות שאנו מקיימים, זאת מטרת המצוות והתנהגות זו צריכה להיות אבן דרך לכל יהודי באשר הוא שם.

דן ברוך ז"ל היה איש שכולו מעשים טובים, עזרה לחלש, ליתום, לאלמנה ולכל אדם אשר זקוק לעזרה. כמו כן הוא דאג לכל הצומח ברעננה וחינך את ילדי רעננה לאהבת האדם והאדמה.

ביהדות מקובל שכל מעשה טוב מוליד מלאך טוב שמסנגר על האדם לאחר מותו. אני בטוח שדן הגיע לשמיים, התקבל ע"י שורה של מלאכים לבנים, שליוו אותו אל כיסא הכבוד ואמרו: "זה האדם אשר ראוי להיות בגן עדן". ודן אמר: "הרי אני לא קיימתי את כל המצוות". אבל הוא קיבל תשובה שהוא אכן קיים את המצוות, שכן עיקר המצוות, לפי דבריו של הלל הזקן, היא להביא את האדם ל"ואהבת לרעך כמוך" או "מה ששנא עלייך אל תעשה לחברך" וכך מוצא דרכו דן יושב בגן העדן.

דן ברוך ז"ל היה אוהב אדם, אוהב אדמה, לא מלבין פני אדם ברבים, שומר על צדק ויושר ודואג לזולת. לכן אני בטוח שמקומו בגן העדן. אני מקווה ומתפלל שנדע ונשכיל להמשיך בדרכו ושנהיה ראויים ללכת בדרכו ותהיה זו נחמת המשפחה.

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים.

מר איתן גינזבורג

קצרה היריעה וקצר הזמן מלתאר את דן. אני יושב פה היום ליד שולחן מועצת העיר רעננה וקשה לי להאמין שדן איננו כאן. בכלל קשה לי לדמיין את מועצת העיר ללא דן ברוך.

את פעילותי הציבורית ברעננה התחלתי בוועדת הנוער העירונית, בסוף שנות ה-90, כחייל. יו"ר הוועדה היה דן ברוך. זו הייתה ועדה מאוד פעילה. דן תמיד דאג לנוער, ערך סיורים בתנועות הנוער, פעל להעסקת בני נוער בתקופת חופשת הקיץ. כולו היה מחובר לדור הצעיר.

אני זוכר אותו מאז ומתמיד זועק את זעקת הזוגות הצעירים, מתעקש לבנות להם דירות, דואג לצעירים בעלי המוגבלויות והצרכים המיוחדים, שיזכו לקורת גג נאותה לשארית ימיהם, לתעסוקתם, לפעילויות התרבות שלהם. כמדריך, כמורה בבית ספר, כשליח ציבור - הנוער והצעירים תמיד היו חשובים לו. תמיד היה מחובר אליהם.

גם כשפרש לגמלאות מעבודתו כמורה בבית ספר ממלכתי ב' ע"ש ברטוב, הקפיד להגיע כל שבוע וללמד את הילדים שיעור בחקלאות, בעבודת האדמה, "שילמדו שהסלט מגיע מהאדמה ולא מהסופרמרקט", כך היה נוהג לומר.

גם מבחינה פוליטית, הוא תמיד טיפח את הצעירים. אם תבחנו את נציגיו של דן ברשימתו למועצת העיר, בכל בחירות, מאחוריו תמיד עמדו צעירים. הוא רומס אותם. הוא אהב אותם.

תקופת הכהונה הייתה מורכבת בשבילו. דן, איש של קונצנזוס ופשרות, איש של עשיה וקואליציה, הקפיד ללכת עם הלב, ולא ויתר על עקרונותיו גם כשהדבר דרש ממנו ויתורים כואבים. כמה שמח כששב לשבת סביב שולחן ועדת המשנה לתכנון ובניה, שהיה פעיל בה במשך כמעט 30 שנה. כמה חשוב היה לו לעזור לתושבים עד כמה שרק שניתן.

דן היה גם חבר. למרות פער הגילאים בינינו - הוא היה חבר. ניהלנו שיחות ארוכות ורבות. על פוליטיקה, על משפחה, על החיים. אכלנו ארוחות טובות במטבח של שרה. הוא תמיד התעקש שאוכל עוד מנה. ורק עוד קצת. "אתה חייב להיות חזק" הוא אמר.

גם כשחלה, לא הפסקנו להיפגש. בהתחלה ביקש שלא אספר על מחלתו. התבייש. כיצד איש חזק כמוהו נתקף על ידי המחלה הארורה. אבל הוא יכול היה לה. גם בשעות הקשות ביותר, במצבים הגופניים הירודים ביותר, כמו אותו ליל שבת כשבחוץ הכוכבים כבר מנצנצים, הוא לא ויתר. הוא תמיד אמר "אני חזק. אני אתמודד. אני אנצח".

הייתה זו שנה מוטרפת. בחודשים האחרונים נפגשנו, לבקשתו, בתדירות גבוהה מאוד. לא היה יום שלא שוחחנו בטלפון. הוא ביקש להתעדכן בנעשה. כרודף צדק, כאב את מה שקרה ולקח ללב כשנעשה עוול לאחרים.

בישיבת ועדת משנה לתכנון ובניה, שנקבעה לאחר החגים, דן ביקש ממני באופן מיוחד להקדים את מועדה על מנת שיוכל להשתתף בה ולהשמיע את קולו. כזה היה דן. לא מוותר. וזו הייתה ישיבה מאד מרגשת וטעונה, אולי גם בגלל העובדה כי זו גם הייתה הישיבה האחרונה שלו, בה כולנו נפרדנו ממנו, לקראת הניתוח תוך הבטחה כי מקומו שמור בוועדה.

וגם מבית החולים, לאחר הניתוח, כשסיפר שהוא מתחזק, התעקש לשמוע מה קורה. התעקש להביע את עמדתו ודעתו על המצב. ניתח את המציאות. הוא לא ויתר. קבענו שנדבר בקרוב וניפגש כשישוב - "אנחנו מחכים לך בוועדה וגם בפנינת בורוכוב". אבל לצערנו, הוא לא שב.

דני, איש האדמה, אוהב האדם. איש תם דרך, אשר פיו, לבו ודרכו שווים. איש כן וישר, שערכי הנתינה והדוגמה האישית היו נר לרגליך. חיית חיים שלמים ומלאים. אהבת את מה שעשית. אהבת מאוד את משפחתך, את שרה, עליזה, יוסי, יניב, מורן וכל הנכדים. את כולם.

אזכור אותך לעד, כחבר וכדוגמא לשליח ציבור נאמן. אתה תחסר לי, ובטוח שתחסר לכולנו. יהי זכרך ברוך.

גב' עדית דיאמנט, חברת מועצת העיר, יצאה.

גב' שוש לוי

לא הכנתי דברים מראש. אני אדבר במילים פשוטות, שיוצאות מהלב ומקווה שיחדרו ללב, כמו כול הדברים שנאמרו כאן הערב לזכרו של דן ברוך.

שלושים שנה הכרתי את דן. הייתה בינינו סוג של אחוות לוחמים. שנינו קרובים בגיל והתחנכנו על ערכים דומים. אפשר להגיד ש"שנינו מאותו הכפר". לפני שנתיים הזמין אותי דן ליום הולדתו השבעים. ואני באתי. ובאותה הזדמנות שאלתי אותו אם בכוונתו להתמודד שוב בבחירות הבאות. דן השיב "כן, אם יהיה לי כוח, אתמודד!". ביקשתי ממנו, שאם יחליט שלא להתמודד, לשתף אותי, כדי שיהיה לי הכבוד להציע אותו לקבלת תואר "יקיר העיר". דן התרגש מאד והודה לי, כדרכו, בחום רב. כך היה דן, תמיד הודה לכל מחווה בחום ובהתרגשות.

קשה לתאר את מועצת העיר רעננה בלעדיו. הוא אף פעם לא אחר לישיבות. היה מעורב בכל נושא, חרוץ, שקדן, הכין כל נושא בצורה יסודיות. אני זוכרת ישיבה שבה עסקנו בסוג של מזיק בעצים ודן נשא הרצאה מלומדת ומקיפה על המזיק, שאוכל את העץ מבפנים. לצערי, המחלה שכרסמה בו, אכלה גם את דן מבפנים.

אני מבקשת להוסיף על דבריהם של קודמי דבר נוסף, שאפיין את דן ואני נחשפתי לו. דן היה רגיש ופגעו בו לא פעם ולא פעמיים. פעמים רבות הוא שיתף אותי בכך. ניסיתי באותם מקרים לדבר אל לבו, לנחם אותו. ולזכותו של דן שהוא היה גינטלמן. הוא אף פעם לא החזיר למי שפגע בו. לא דיבר

סרה באף אדם. תמיד דיבר רק טוב. הוא היה דמות מיוחדת במינה בנוף הפוליטי. הוא יחסר לי מאד ואני מאמינה שהוא יחסר לכל מי שהכיר אותו ובראש ובראשונה לשרה ולבני משפחתו.

שרה, אני רוצה להגיד לך שדן כל כך אהב והעריך אותך. על כל דבר הוא אמר "שרה אומרת כך... ושרה ואומרת כך...." וכשרה אמרה, זה היה סוף פסוק.

אני מצטרפת לכל הדוברים לפני שאמרו שיש למצוא דרך נכונה וראויה לשמור על זכרו של דן ולהנציח את פועלו. אני שולחת ניחומים למשפחה. מאד נתגעגע לדן.

גב' בלה צור

אני מבקשת להמשיך מהסייפא שלך, שוש. לפני כשלוש שנים דן ראה, שעשיתי נעליים יפות ושאל אותי איפה עשיתי אותן כדי לעשות גם לשרה. כך היה דן וכך הוא אהב אותך, שרה.

עם דן היה לי קשר קרוב הן בוועדת מכרזים והן באגף הרווחה. דן היה שם המון כדי לעזור לתושבים, לילדים, לבני נוער, לכל אדם שהיה זקוק לעזרה. הוא היה מעורב בנושא "קהילה תומכת" לאנשים מבוגרים, בהקמת הגינה בבית-ספר "אגס", בסיוע לאנשים בעלי צרכים מיוחדים. עברו לא היה הבדל בין תושב נכה או לא. כולם היו בניו.

כשדן חלה, התכתבתי איתו. לא יכולתי להגיע לביתו בשל המדרגות. הוא ראה אותי ויצא אלי. לכן, לצערי, גם לשבעה לא הגעתי ואני מתנצלת על כך.

דן פעל ברעננה למען כל התושבים. כשהיה מתרגז, כאב לי מאד הלב. פחדתי שיקבל התקף לב. לא חשבתי שבסופו של דבר ימות מסרטן. לפני כחודש רונית ואני היינו ברחוב ופגשנו את דן. הוא סיפר לנו שהוא לקראת סוף הטיפולים והזכיר שלוש נקודות, שמצאו לו בריאה. זה מאד הדאיג אותי. אבל הוא היה אופטימי. הוא האמין ואמר, שהוא הולך לניתוח ואחר כך חוזר לעבודה. אני מקווה שלפחות הוא נפטר בתקווה.

אני משתתפת בצערה של המשפחה. מי ייתן ולא תדעו עוד צער. ושתדעו שהיה לכם איש נפלא במשפחה ולא יהיה עוד אחד כזה.

מר מיכאל רייזמן

הכרתי את דן מעט בשלש השנים, שבהן אני מכהן כחבר מועצה. דרכינו לא הצטלבו בוועדות ולכן הכרתי אותו בעיקר בתקופת מחלתו. ומה שנשאר בעיקר חרוט בזיכרוני הוא המפגש איתו, שבו הוא נתן לי חיבוק. זה היה חיבוק של אדם שאוהב. מאד הערכת אתו ואהבתי אותו והרגשתי שזה הדדי. הוא היה איש אוהב ומוקיר. כזה היה לכולם.

חבל לי מאד שלא הצלחתי להכירו יותר והתקרבו זה לזה רק לקראת הסוף. יהי זכרו ברוך.

גב' רונית וינטראוב

בערב, אחרי הלווייתו של דן ז"ל, משכו אותי רגלי אל רחוב העבודה פינת השריון, אל שמורת עץ הדומים. עמדתי שם וחשבתי על שמורת הטבע, שבה מבקרים ילדי בתי הספר, שומעים מפיו של ראובן נחושתן את סיפור הצלת העץ, ואמרתי שוב תודה על הצלת העץ. תודה, שהשמורה הזו תהיה לדורות הבאים.

נזכרתי בדיון הסוער במועצת העיר. כולנו היינו באותו החדר. רגשותינו בקעו מגרוננו. אבל בשטח דן היה הנציג שלנו. הוא היה במקום יום יום. בידיו, למודות עבודת האדמה, והחינוך, מלווה בחזון עמוק, ניקה ביד מלטפת ואוהבת, הנחה את אנשי המקצוע. בשיקום העץ שניזוק, דן הציל את הדום הזקן. בעבודת כפיים. דן, ששילב את הרוח בעבודה הפיזית, השאיר את המקום לדורות הבאים. בידיו, ברוח החזון הציוני, שמדבר על הפיכת השממה למקום פורח, לאפשר לעץ ללבלב, כמו הרצון לבנות חיים וחברה, ללכת לאורו של חזון. זה היה דן.

תמיד, כשאלך לשם, אגיד לו תודה. כשאלך לשם עם נכדי, אזכור את דן ז"ל ואגיד לו תודה. זה סיפור שיירשם בדברי ימיה של רעננה. הסיפור מתועד גם בספרה של הסופרת הרעננית, נורית חליף, על הדום הזקן.

אבל זה לא המקום היחיד שזכור את דן. גם "בית חלומי" וגם "בית פרי" מזכירים לנו יום יום את דן. נזכור את ישיבת מועצת העיר, שבה הגשים דן חלום יחד עם זאביק והקים בית לחיים, כדי שהורים שמגדלים ילד, שקשה לו, וחרדים מהעתיד שיהיה מי שידאג לו, יד תומכת מהקהילה. ומי היה יותר מדן יד תומכת? ומה צריך האדם? בבואו לנציג ציבור בבקשה לסיוע? להבקיע את חומות הברוקרטיה, לנפץ זכוכית של אטימות. ברגעים קשים יודעים אנשים שיש למי לפנות.

והבית של דן ושרה ברחוב מכבי, היה בית שדלתו הייתה תמיד פתוחה לרווחה. אינני זוכרת שנקשתי אי פעם על דלת זו. בית, שנותן תחושה שיש מי שמקבל ונותן להרגיש שזה בסדר, שאפשר להרגיש רצויים, סבר הפנים היפות של דן ושרה, תמיד יחד עם שרה, תמיד בגיבוי מלא של שרה.

הכרתי את דן משחר ילדותי. הוא היה המדריך שלי בקייטנות, כי סבא שלי תמיד אמר שבידיו של דן ניתן להפקיד בביטחון את הילדים. במושבה של פעם, כמדריך, כמורה, כאיש עבודת האדמה, ידע דן לשלב בין החינוך לאדמה ולפעול על פי עקרונות דומים. דן היה שם תמיד עבור תלמידים שהיה קשה להם, שבאו ממקום שאין יד דואגת. הוא לימד לזרוע, להכות שורש. ממש כמו שתילים רכים. הוא נתן להם סיכוי לצמוח ולשגשג ולהפוך לאנשים מצליחים.

דן היה איש רעננה של פעם ועם החזון הזה חתר לרעננה של העתיד. הרבה לפני הטרנד של גינות קהילתיות, דיבר דן על חווה חקלאית. לכן, כל מי שישב במועצת העיר הבאה חייב להתאחד סביב הגשמת חלומו ויחד איתך, שרה, להביאו למימוש.

אני זוכרת אותך, שרה, עם הצמה הארוכה. תמיד לצידו, שותפה נאמנה. ועל כך נגיד לך תודה ונאחל לך בריאות איתנה עד 120 עם המשפחה הנפלאה שלכם. הכאב יישאר אבל יישאר גם זיכרון של אדם, שהיה מפעל של איש אחד, מפעל של ציונות ואהבת האדם, נתינה לחלש ולמוחלש, של תקווה בחברה ציונית. יהי זכרו ברוך.

מר שי אבן

כשדן נבחר לראשונה למועצת העיר, אני נולדתי. בהיותי בן שבע, היה דן המורה שלי לחקלאות בבית-ספר "ברטוב" למשך שנה אחת. ויחד עם זאת, הוא בין המורים הבודדים שאני זוכר. הוא כנראה השפיע עלי כי הוא מהבודדים שנשאר חרוט בזיכרוני. זה היה המפגש הראשון שלי עם דן.

בשנת 2003 היה המפגש השני. הצטרפתי לוועדת הנוער, שדן היה היו"ר שלה. אני זוכר את אחד הסיורים שערכנו ב"צופים". בכניסה לשבט היו עשבים ודן התעצבן. לא הבנתי מה יש לאיש הזה עם העשבים. רק אחר-כך, כשנבחרתי למועצת העיר, הבנתי. ראיתי את העבודה שלו, חודש אחרי חודש, והבנתי שמי שרואה את העשבים בפינה, רואה גם את השבר ורואה גם את הסדק. רק מי שרואה את העשבים בפינה יכול לראות גם את האדם במצוקה.

דן היה כזה. הוא ידע לראות גם את הדברים הקטנים וגם לראות את המכלול. הפוליטיקה שלו הייתה של הפרטים הקטנים, של לעזור לאנשים ולטפל בפרט ובפרטים. זה החלק הקטן שאני לוקח ממנו הלאה. אני מקווה שאצליח ללמד את ילדי שלי, ברוחו של דן, מה היא אהבת האדמה. יהי זכרו ברוך.

מר צבי נדב

קשה מאד לדבר אחרי כל הדברים המרגשים שנאמרו כאן. אני הכרתי את דן בשנות השבעים, כשהגעתי לרעננה. למעשה, משפחת ברוך הייתה אחת המשפחות הראשונות שהכרתי ברעננה. חיפשתי את סניף מפ"ם ברחוב הנגב ודן היה הראשון שקיבל אותי בלבביות ועזר לקליטתנו בעיר ומאז היינו שלישייה, הוא, דני פיינר ואני, בקשר חזק. שלישייה, שהובילה את התנועה, עד שמפ"ם התחברה לר"צ ואח"כ נפרדו דרכנו כשחברתי למר"צ.

דן בלט מאד בסניף. הוא היה כמו אבא שדאג לכל אחד. באנו לסניף לבלות והוא תמיד דאג שהמפגש יהיה חם ותמיד הביא משהו לאכול. ומה שהכי נגע ללבי הייתה הדאגה שלו לזקני העדה. ובעיקר לציפמן, שכבר היה די חולה באותם ימים. דן היה מביא אותו במכוניתו, כמעט מלטף אותו. והכל בלי שום אינטרס. רק מתוך כבוד יוצא מהכלל לדור של וותיקי מפ"ם.

דן היה תוצר של החינוך של "השומר הצעיר" ושל "הקיבוץ הארצי". חוש הצדק שלו, התמימות, החיפוש אחרי הצדק, המודעות החברתית שלו. כולם כאן מרגישים כמו משפחה לדן, גם אני, שגדלתי באותו בית גידול, אמנם בבליגיה. וכך דן היה ונשאר עד יומו האחרון. אחרי עשרים שנה שהלכנו יחד, כשפרש, נפרדו דרכנו למספר שנים. לשמחתי, בסוף חייו שוב הייתה התקרבות בינינו.

אני חושב שדן היה איש בר-מזל. היו לו כל כך הרבה חברים וכל כך הרבה אנשים שאהבו אותו. אנחנו חייבים לממש את חלומנו ולהפוך אותו לחלומנו. מספיק תירוצים שמענו. אין צורך בוועדות. ואני רוצה להיות נוכח כשחלומנו יתגשם. יהי זכרו ברוך.

ראש העיר

תודה לכל חברי מועצת העיר על דבריהם. מטעם המשפחה יישא דברים הבן, יוסי ברוך.

מר יוסי ברוך

אני מבקש להודות, בשם המשפחה, לכל חברי מועצת העיר, על דבריהם החמים לזכרו של אבי. דברים, שיצאו מהלב ונכנסו אל הלב.

אבא שלנו נועד להיות איש ציבור. הוא ראה את תפקידו כשליחות ערכית ממעלה ראשונה והתמסר בכל מאודו לדרך. בדרכו הייחודית, נטולת האינטרסים והאגו האישי, זכה לפעול בצורה חופשית ולייצג את תושבי רעננה בנאמנות ארוכת שנים. חלק מאותם רעננים היו מי שהחיים לא האירו להם פנים והם נגעו ללבו של אבא, שהרי רגש מבין רגש והוא התגייס בעקשנות ובדבקות במטרה לקדם את ענייניהם ויהי מה!! הנתינה זרמה בדמו והייתה חלק בלתי נפרד מאישיותו עד יומו האחרון.

לאבא היה חלום, שלצערנו לא הצליח להגשים בחייו והוא הקמת חווה חקלאית. הוא ראה בחווה מקום בו לא רק יגדלו יבולים אלא גם ינבטו ערכים. מקום שבו יחוו ילדי העידן החדש את רגבי האדמה בידיהם ונפשם תתרחב. מקום שבו יעבדו בצוותא, זה לצד זה, כתף אל כתף, מוגבלים וחלשים לצד חזקים ובריאים. מקום שבו יקבלו את האחר והשונה. והטבע יחבר ביניהם. מקום שבו יפגשו הסובלנות, הפשטות, הצניעות, הראשוניות והאהבה לטבע ולאדם. כפי שאמר גתה "אם הטבע ישמש לך מורה, הרי נפשך תהיה גדולה".

את החלום הזה של אבא שלנו חייבים להגשים. זו המורשת המסכמת את חייו ופועלו. כולכם הזכרתם כאן הערב את החובה הזו. זה לא בשביל אבא שלנו ולא בשביל הנצחתו אלא בשביל ילדי רעננה. אנחנו איננו מבקשים לנו הנצחות. הוא חלם על חווה חקלאית והאמין באמונה גדולה, שחווה חקלאית היא למען טובתם והתפתחותם האישית והערכית של ילדי רעננה. יהי זכרו ברוך.

ראש העיר

תודה ליוסי. יהי זכרו ברוך.

על המסך מוקרנים צילומים של דן בתחנות שונות לאורך חייו בליווי השיר "איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא".

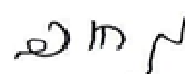
ראש העיר

תודה לכלכם. תמה ישיבת מועצת העיר לזכרו של דן ברוך ז"ל.

רשמה: פרי נתיב, סמנכ"ל למינהל וקיימות

בני ברמה
מנכ"ל העירייה

נחום חופרי
ראש העיר